

Димитър Михайлов

Предговор към „Синдикатът
на престъпниците“

Предлаганата на българските читатели книга „Синдикатът на престъпниците“ от френските журналисти Ж. М. Шарлие и Ж. Марсили е посветена на организираната и най-опасната престъпност в САЩ между двете световни войни. Авторите са положили завидни усилия (въз основа на официални документи, писма, бележки, интервюта на политически и съдебни дейци, спомени на оцелели участници и очевидци) да изследват и да опишат многобройни и действителни факти, събития и личности от живота и дейността на уникалната престъпна организация в САЩ, наречена основателно ненаситен и чудовищен обществен октопод. По силата на установените обективни закономерности, традиции и приемственост разклоненията и пипалата на това чудовище и сега обхващат цялата страна.

Централно място в книгата заемат събитията във връзка с т.нар. сух закон, забраняващ продажбата, производството и транспортирането на спиртни напитки. Мероприятието има изключително важно значение в историята на САЩ. Когато президентът Уилсън обявява пред Конгреса на 16 април 1917 г., че САЩ се намират в състояние на война с Германия, в управляващите среди все по-властно се налагат разбиранията, че алкохолът разрушава патриотичните чувства и застрашителните размери на употребата на алкохол пренебрегват дълга към родината. Но това е само една и далеч не е решаващата причина. Дълбоки вътрешни икономически, политически и социалнопсихологически фактори налагат да се приеме „сухият закон“. И въпреки усилията да бъде отложено влизането му в сила (дори президентът използва правото си на вето) на 26 януари 1919 г. в полунощ той започва да действа на цялата територия на САЩ.

Наистина действието на „сухия закон“ в продължение на 14 години убедително доказва, че проблемите на борбата с алкохолизма не могат да бъдат решени единствено с правни средства. Нещо повече, въпреки очакванията употребата на спиртни напитки в САЩ, а същевременно и на наркотици нараства непрекъснато и в необикновено високи размери. Не случайно социолозите отчитат, че по времето на „сухия режим“ американците употребяват все повече и повече алкохол. По контрабанден път в САЩ се доставят от други страни огромни количества спиртни напитки. Същевременно вътре в страната се произвеждат несметни количества алкохол или негови сурогати по най-изобретателен или примитивен начин.

При тези именно условия разцъфтява и се утвърждава организираната престъпност като присъща и неизменна черта на „американския

начин на живот“. В САЩ се развиват многостранни и все по-сложни процеси на незаконна доставка и търговия със спиртни напитки. Тази дейност носи чудовишни печалби. Многобройните гангстерски банди не се спират пред строгите забрани и ограничения на закона, когато завладяват територии и сфери на надмощие в този неограничен и хищнически пазар. Цялата страна е залята от вълна на убийства, грабежи, обири, жестоки разправи, и въоръжени стълкновения. Широко мащабният престъпен бизнес поражда нови структури от нелегални съюзи.

При тази именно обстановка възниква и Синдикатът на престъпниците, създаден на специално свикан „конгрес“ в Атлантик сити от 16 до 19 май 1929 година. Синдикатът обхваща цялата страна с многобройни и мощни филиали, разклонения и невидими пипала. Той подчинява другите гангстерски банди, включително и Ал Капоне – най-могъщия, най-жестокия и най-циничния главатар, наричан „черния яростен бик“ на Чикаго.

Синдикатът обаче не се задоволява само с престъпния монопол върху бизнеса със спиртни напитки. Незаконната търговия с наркотици е не по-малко доходна форма и още по-опасна по своите вредни последици дейност, с която организацията се занимава широко и вън от пределите на САЩ. Синдикатът на престъпниците разкрива и нови полета и сфери на престъпна дейност. Една от най-доходните е „букмейкерството“ – организация на нелегалните тотализатори и други всевъзможни хазартни игри. В страната е създадена гигантска индустрия от всякакъв род игрални заведения, които са финансирани, контролирани, и направлявани преди всичко от Синдиката на престъпниците. Друга особено доходна форма на престъпния бизнес е нелегалното лихварство, наричано „акулел занаят“.

Книгата е ценна не само с разкриването на структурата, формите и методите на организираната престъпност в САЩ, но и с последователните и ясни разграничения от мафията – тайна терористична организация, възникнала в Сицилия преди няколко века, съществуваща и в наши дни. От оръдие в ръцете на феодалите за борба против селяните по-късно мафията е тясно свързана с най-реакционните елементи от управляващите буржоазни кръгове в Италия. Известно е че, фашистският диктатор Мусолини рекламираше успехите си в борбата със сицилианската мафия, а в действителност използваше същите и дори по-отвратителни методи и средства.

Мафията е своеобразен „модел на семейство“, в което всички „братя“ са равни помежду си и са длъжни безпрекословно да се подчиняват

на своя „баща“ или „капо“. (Вж. Геевский, И. А. Мафия, ЦРУ, Уотергейт, М., 1980.) По силата на „петте кръвни заповеди“ всеки мафиоз е длъжен: да помага на своя „брат“ и да го избави от беда, дори с цената на собствения си живот; да защити своя „брат“, когато е оскърбен, унижен или поруган от „чужд“; да не възразява и незабавно да изпълнява всяка заповед на „капо“; да не се обръща никога към полицията или органите на правосъдието; да отрича съществуването на мафията, дори и когато това е очевидно; да не говори и да не признава на когото и да е за принадлежността си към нея. За най-малкото отстъпление от основните заповеди, както и за други не толкова важни задължения се налага само едно наказание – смърт.

Книгата съдържа множество своеобразни и оригинални описания на престъпници. Безспорно, обаче челно място заемат идеолозите, стратегите и ръководителите на „престъпната империя“: Салваторе Луканиа, известен под името Чарли Лъки Лучиано, Франк Костело, Меир Лански и Бъкси Сийгъл. Четиримата представляват, по израза на авторите, „петте пръста на ръката на дявола“. Несъмнено Чарли Лучиано е „първата глава“ на създадената от тях най-голяма и най-мощна престъпна организация в света. Притежавайки дяволско въображение, ясен ум, аналитични способности и мълниеносна реакция, тъкмо в неговата глава възниква уникалната идея за създаването на „многонационален“ престъпен синдикат. Тази организация пренебрегва различията в произхода и религията и безжалостно наказва всеки опит за установяване на превъзходство и изключителна еднолична власт. Естествено Лучиано признава и уважава мафията, която е била и си остава негово родно семейство. Той възприема някои от законите, правилата, ритуалите и дивите нрави на този престъпен свят. Същевременно в това семейство той съзира затвореност и закостенялост, а у „бащите“ – „истински сектанти“. Мафията не е в състояние да реши съвременните проблеми на престъпния свят и особено на американска почва. Тя пренебрегва „чуждите“ и изстребва негодните. „Ще бъдем силни – заявява Лучиано, – като се обединим – сицилианци, евреи, ирландци, немци, италианци от всички провинции, вместо да се унищожаваме взаимно.“ Както днешният ден се отличава от вчерашния и не ще подхожда на утрешния, така и мафията по организация, структура и методи на дейност не съответствува, на задачите и нуждите на престъпниците в САЩ. За разлика от мафията, която има един върховен глава, а най-добрите ѝ синове се нахвърлят от време на време едни срещу други, за да завладеят върховната власт („капо дей тутти капи“), в престъпния синдикат никой не стои над другите, а сам

синдикатът е пълновластен стопанин и господар. Най-важните решения на синдиката се приемат от всички делегати и единодушно. „В нашата работа всеки трябва да покаже своите способности независимо от неговия произход. У нас има една раса, една религия – заявява с цинична откровеност Лучиано, – религията на парите. Тя е най-добрата в сравнение с всички останали. С нея на земята има рай.“ По този начин той разкрива действителното съдържание на девиза на официалното общество – американското слънце е именно доларът.

Всъщност мафията напомня, по израза на Шарлие и Марсили, самотно дърво със стари, дълбоки корени, в короната на което все повече се разрастват клоните на престъпния синдикат. Този именно съюз на престъпници формира 52-рия „независим щат“ на САЩ – „държава в държавата, с неопределени граници, признат негласно, но таен“. Престъпната организация притежава „феноменална тайна власт със свои представители със свои ръководители, финансисти, съюзи, правосъдие, палачи, привеждащи в изпълнение присъди, които не подлежат на обжалване“. В известна степен става невъзможно да се противопоставят на нейната активност, тъй като в света, където цари властта на парите, податливи на подкуп неизбежно са всички, включително, разбира се, и помалко подкупните. През 1978 г. оборотът на престъпната организация е съставлявал около шестдесет и два милиарда долара. През цялото време той непрекъснато расте.

Значителна част от книгата на Шарлие и Марсили, макар и да не следва строго определена хронология и връзка на събитията, е посветена на правосъдната система и дейността на компетентните органи в САЩ за реализиране на наказателната отговорност по отношение на членовете на Синдиката на престъпниците. Разбира се, невъзможно е тук да характеризираме дори и в общи линии наказателното правосъдие на САЩ. (Вж. Например Решетников, Ф. М. Современная американская криминология, М., 1965; Буржуазное уголовное право – орудие защиты частной собственности М., 1982; Предисловие в „Преступный синдикат“ от Ж. М. Шарлие, Ж. Марсили, М., с. 5-20; Никифоров, Б. С. Организованная преступность в США на службе монополий, М., 1954; США: преступность и политика, М., 1972; Кларк, Р. Преступность в США, М., 1975; Щур, З. М. Наше преступное общество, М., 1979; Карлен Д. Американские суды: система и персонал, М., 1972; Гуценко, К. Ф. Уголовная юстиция США, М., 1979; Николайчик, В. М. Уголовный процесс США, М., 1981; Власихин, В. Служба обвинения в США, М., 1981.) Ще отбележим само някои характерни моменти, които биха улеснили

читателя да си изясни съдържанието на използвани в книгата специфични понятия, институти и категории за наказателноправната система на САЩ.

Преди всичко в отделните щати действуват самостоятелни наказателни и наказателнопроцесуални кодекси, които се различават съществено помежду си. По същия начин и правозащитните органи в САЩ се характеризират с разнородни или успоредни по функции и несвързани помежду си звена в отделните щати и дори на общофедерално равнище. Например полицията не е единна и централизирана. Функциите по разследване на престъпленията изпълняват около 50 независими един от друг органи. В книгата често се споменава за държавното обвинение, което възглавява борбата с престъпността в рамките на американското правосъдие. Министърът на правосъдието на САЩ изпълнява функцията на генерален прокурор или „аторней“. В 94 окръга на федералната съдебна система го представляват федерални прокурори, които имат и определена самостоятелност. Наред с тях и независимо от тях във всеки щат действа генерален прокурор, а също и местни окръжни прокурори, които са независими и не са подчинени на генералния прокурор на щата.

Съдиите в САЩ са изборни или назначавани. И в двата случая обаче те са напълно зависими от буржоазната партия, която осигурява избор или назначаването им.

В книгата се споменава за Голямото жури. Този орган съществува само в някои щати и се състои от 6 до 23 граждани, назначавани за няколко месеца. То разглежда заключението за причините на смъртта в „подозрителни“ случаи и се произнася окончателно по този въпрос. Същевременно то е компетентно и по въпроса, дали има достатъчно доказателства за предаване обвиняемия на съд.

Съществен интерес по-нататък представлява и специфичният за американската съдебна система институт – „делка за признаване на вината“, по силата на който обвиняемият има право на избор: или да поиска съдебно разглеждане на предявеното му обвинение, или да се признае за виновен в по-малко тежко престъпление.

Друга особеност в наказателнопроцесуалната система на САЩ се изразява в това, че може да се постанови задържане под стража не само на обвиняем, но и на свидетел относно извършено престъпление. Този институт съществува отдавна в САЩ и е предизвикан също от организираната престъпност, която има реални възможности да ликвидира, да укрие или да спласи лицата, които биха дали против нея или нейни

членове свидетелски показания.

В законодателството на САЩ е предвидена широка възможност за освобождаване на обвиняемия под парична гаранция до съдебното разглеждане на делото, включително и за тежки престъпления и на опасни престъпници. Сумата може да варира от най-ниската до един милион долара. Наистина не подлежи на съмнение предназначението и класовата същност на този институт. В случая обаче той се явява изключително благоприятен и е често практикуван за особено опасни престъпници – членове на Синдиката.

Ще отбележим също, че в наказателното законодателство на САЩ са предвидени т.нар. неопределени присъди, при които се посочва само минималният срок на лишаването от свобода за осъдения, а въпросът за неговото окончателно освобождаване се решава вече не от съда, а от административен орган, т.е. специална комисия за условно предсрочно освобождаване.

Читателят ще узнае не само интересни казуси, но и курioзни съдебни решения, които на практика още повече насърчават организираната престъпност в САЩ. Заслужава внимание случаят с Дъч Шулц, една от крупните „акули“ на Синдиката, който за периода от 1929 до 1931 г. получил дохода (само по безспорно установени данни) в размер на 481 637 долара и 35 цента от нелегална търговия с алкохол. Той е бил длъжен да плати данък в полза на държавната хазна в размер на 92 103 долара и 34 цента, но не изпълнил задълженията си и бил подведен под отговорност. Адвокатите му обаче за три часа доказали пред съда, че те единствено са виновни за случилото се, защото в течение на няколко години го съветвали като постоянен клиент да не обявява за дължимите данъци, понеже доходите са резултат на незаконна дейност и не подлежат на облагане. Следователно клиентът сам е станал жертва и при това два пъти: в началото е пострадал от глупавите съвети, а след това – от несправедливия закон.

Съдът уважил доводите на адвокатите и Шулц бил оправдан.

Подкупът е един от най-ефикасните методи за въздействие по отношение на правосъдните и другите държавни органи на САЩ. Според Фр. Костело тези, на които е възложено изпълнението на законите, „умеят да подлагат ръка и да закриват очи... Трябва само да не се дава много, за да не ги разглезим“. Някои от многобройните случаи на подкуп наистина изумяват. Например губернаторът Хю Лонг за по-малко от три години получил по сметка на тайното счетоводство на Синдиката сумата 3 750 000 долара. Друг ефикасен и често практикуван метод от

Синдиката е използването на жени – от уличните проститутки до холивудските звезди. Любопитен е случаят с Евелин Митълман, известна с прозвището „Смъртоносната целувка“ – и четиримата ѝ официални любовници последователно умират – всеки предшествуващ от ръката на следващия.

Основен и най-важен метод на Синдиката са многобройните и по най-зверски начин извършвани убийства. За целта е бил създаден специален филиал на Синдиката – „Корпорацията за убийства“ („Мърдър инкорпорейтид“). Това е най-безчовечното и най-чудовищното предприятие в историята на съвременния свят. Жертвите на „Корпорацията за убийства“ просто изчезват, без да се оставят и най-малки следи. По този начин съдбата на изчезналия остава неизвестна, а извършените от него престъпления дават основание да се предполага, че той се укрива от полицията. Отсъствието на трупа лишава следствието от основни улики. Според англосаксонското право никой не може да бъде осъден за убийство, ако трупа на жертвата не е намерен и не е предявен за разпознаване по установения от закона ред. Това именно положение позволява на убийците да отклоняват предявяването на обвинение.

Книгата на Шарлие и Марсили се чете с интерес и увлечение независимо от описанието на многобройни престъпни личности, от масовото изброяване на имена, редица подробности и повторения, известни загадки и непълноти. Преди всичко тя съдържа обилен фактически материал, изобличаващ хищническата и безнравствена природа на империалистическото общество в САЩ. Описаните събития, личности и престъпления разкриват неразривната връзка между монополите и престъпността. Те потвърждават Лениновия извод: „Монополът си пробива път навсякъде и с всички средства, като се почне от «скромното» заплащане за преотстъпване на правата и се свърши с американското «прилагане» на динамит против конкурента.“ (Ленин, В. И. Събр. съч. Т. 27, с. 310.)

Същевременно книгата посочва обективно и достоверно колко дълбоки и трайни са корените на престъпния свят в социалното управление на страната. Синдикатът на престъпниците контролира не само гангстерските банди, но и безброй подкупени съдии, прокурори, адвокати, партийни лидери, кметове, офицери от полицията и обикновени полицаи. Пипалата на Висшия съвет на Синдиката са проникнали във всички американски затвори. „Корпорацията за убийства“ притежава фантастична мрежа от информатори и доносници. Превъзнасяният от идеолозите на империализма „американски начин на живот“ в действителност е изпълнен с алкохол, наркотици, проституция, разврат, корупция и

насилие. Честта и достойнството на човека са унижени и поругани. Обществото е застрашено от интелектуална отрова и безсрамие. В Америка на долара и бизнеса най-богатият пазар е пазарът на човешките пороци. САЩ се оказват подчинени на диктата на организираната престъпност. Гангстерите не само успяват да избягнат справедливо възмездие, но продължават да осъществяват безнаказано престъпната си власт с предизвикателно високомерие и оскърбителен цинизъм. В този смисъл книгата на Шарлие и Марсили е своеобразно обвинение против господстващата класа и управляващите среди на САЩ.

Наистина в книгата не са изяснени действителните причини на престъпността, които се коренят в самата „социална система, която увеличава богатствата си, но не намалява бедността и при която престъпността расте по-бързо, отколкото броят на населението“. (Маркс, К., Фр. Енгелс. Съч. Т. 13, с. 516.) Не би могло да се очаква, че ще се намери отговор и на основния въпрос – пътищата за преодоляване на чудовищната престъпност в САЩ. Авторите не са си поставяли и такива задачи. Разбира се и тук с пълна сила важи марксистко-ленинското положение, че с премахването на буржоазноексплоататорската система престъпленията неизбежно ще почнат да „отмират“.

„Синдикатът на престъпниците“ е оригинално литературно произведение, посветено на морално-политическите и социално-правните аспекти на престъпността в САЩ. Подобни книги у нас не се срещат често или са рядко изключение. Журналистическият поглед и перото на двамата автори (изразно, точно, остро и вълнуващо) хвърлят ярка светлина върху една скрита и малко позната страна от американската действителност. Вярваме, че българските читатели и преди всичко по-младите ще прочетат книгата с интерес, вълнение и изумление и ще извлекат същите негативни изводи и поуки за прословутия „американски начин на живот“.

проф. Димитър Михайлов

(А пък ние, професор Михайлов, понеже, благодарение на такива като вас, най-добре познавахме именно отвратителната страна на буржуазното общество, и много от нас биваха заблуждавани, ето, сега ние нищо няма да скрием, нищо няма да цензурираме – нито лошото, нито хубавото. (Виктор от <http://bezmonitor.com>))

КРАЙ

© 1985 Димитър Михайлов

Източник: <http://bezmonitor.com>
Сканиране и разпознаване: Виктор
Редакция: Петя Захарина

Издание:

Жан-Мишел Шарлие, Жан Марсили. Синдикатът на престъпниците
Първо издание
Партиздат, София, 1985
Превел от френски Иво Владимиров
Редактор Любка Пиналова
Художествен редактор Александър Хачатурян
Технически редактор Сашо Георгиев
Коректор Стойка Радойчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10409>]